

CO TAKHLE HRÁT NAHOŘE BEZ?

KAPITOLA DEVÁTÁ

„Teď už docela chápu tu tvoji radost, když jsem ti kývl,“ povídám Frantovi, ale spíš si to říkám i pro sebe, protože mi to právě zaklaplo do sebe. „Jsi hodný, že s námi jedeš. Hrát v sedmi nebo v osmi, to je sakra rozdíl,“ odvětil Franta a usmál se na mě. Kdybych neznal jeho povahu, snad bych mu i uvěřil, že to myslí vážně a že to bylo veliké poděkování.

„Ještě jste mi vlastně neprozradili, komu to jedeme nandat?“ snažil jsem se dusnějši atmosféru v autě odlehčit. To byla trefa, jako gól do soupeřovi branky v devadesáté čtvrté minutě. Franta se toho hned chytil. „Hele, jedeme do Hlošan. A to si piš, že jim to nandáme! Jsou sice v tabulce před námi, ale to nevadí. Na dnešek dlouho nezapomenou,“ už se zase holedbal a přesně takového jsem ho dobře znal. Žádný poraženecký kecy, hezky po hlavě a na plný pecky.

„Kolikátý jsou?“ „Ále, třetí, nic moc.“ „A kolikátý jste vy?“ „Předposlední. Nebo druhý – od konce – vyber si.“ „Dobrý, takže to je před vámi vlastně skoro každý,“ začal jsem se smát. „Jen dočasně, jen dočasně,“ opakoval s úsměvem Franta a hrozil při tom ukazováčkem směrem ke mně. Hned nato dodal: „Dneska uděláme první krok k velký změně. Cítím to ve vzduchu. Ještě s námi budou muset počítat. Nejedeme na žádný srandamač.“

Srandamač. To je výraz, který jsem už dlouho neslyšel, ale historie vesnického života je ho plná. Může mít mnoho podob. Například utkání mezi současnými a minulými hráči. Mezi fotbalisty místního klubu a mužstvem celebrit. Dost často se utkávají také fotbalisté s nefotbalisty – třeba jiným sportovním klubem, třeba s hokejisty. Pak se role otočí a odvěta se odehrává na ledové ploše. To bývá dobrá zábava. Někteří čutálisti se sotva udrží na bruslích. Je ale také třeba přiznat, že řada hokejistů si výborně rozumí s balónem a zase mnoho fotbalistů dokáže hrát velmi kvalitně hokej. Zápasy většinou rozhodují rozdíloví hráči, ale v negativním slova smyslu.

Dalším oblíbeným typem srandamačů bývají klání mužů proti ženám. Takové zápasy dokáží nabídnout leccjakou pikantérii. Asi není třeba dodávat, že v případě mužské prohry je výsledek, pány všeho tvorstva, nesen velmi nelibě. I když už ze samotného názvu vyplývá, že jde o kratochvíli, jejímž posláním je hlavně pobavit hráče i diváky, ne vždy jsou všichni účastníci natolik intelektuálně a mentálně vyspělí, že se podle toho řídí. Ona hra „Člověče, nezlob se!“ má také jasný název a poslání a jak se dokáže snadno zvrtnout.

Pojď si říct, jak to vypadá, když jeden z takových srandamačů má exhibiční nádech a příslib účastí fotbalových legend. Mluvím o příjezdu staré gardy klokanů, čili Bohemians. V čele s Tondou Panenkou a Karolem Dobiášem. Že vesnice jejich příjezdem žije mnoho dní dopředu, není třeba pochybovat. Každý správný fanoušek se těší, až uvidí své idoly v akci a když se navíc poštěstí, bude fotka do rodinného alba či na sociální sítě a k tomu cenný autogram. Už pár týdnů před utkáním se začne projevovat zajímavý fotbalovo-psychologický úkaz. Do sestavy se najednou hlásí hráči, o kterých si často i několik let neslyšel. Nechodili na zápasy a na tréninky už vůbec ne. Ale nyní mají o fotbal samozřejmě enormní zájem. Scénář bývá vždy hodně podobný:

„Nazdar, kamaráde! To jsem rád, že jsem tě konečně dohnal.“ Krásná uvítací slova, i když měsíce po tobě ani nevzdechli a není rozdíl, zda je to osobní setkání nebo telefonický hovor. „Doufám, že na tu sobotu se mnou počítáš do základní sestavy.“ „Nazdar. Vždyť už jsi pěkně dlouho mezi námi nebyl, takže, popravdě, s tebou vůbec nepočítám.“ „No to si snad děláš srandu, ne?“ bývá nově vykopaná posila zaskočena. „Nedělám,“ zní opět jasná odpověď a k tomu následuje vysvětlení: „V základu jsou kluci, co pravidelně trénují a chodí na zápasy. Mají to víceméně za odměnu.“

„No jasně, ale to nemůžeš vztahovat na mě,“ klasická věta, kterou taky říkají všichni a většinou pokračují: „Za moje zásluhy si snad zasloužím trochu jiný přístup, ne?“ „A o jakých zásluhách vlastně mluvíš?“ „Já snad nevěřím vlastním uším. Ty si už nepamatuješ, jak jsme tenkrát díky mému gólu málem postoupili?“ „No ... upřímně? Nevzpomínám.“ Po této odpovědi volající většinou zavěsí telefon a osobně přítomný uraženě odchází. Pak ještě zavolá jednou, maximálně dvakrát, než si tě úplně vyškrtne ze seznamu přátel. Na exhibici ale stejně dorazí. Musí se přece s legendárními hráči vyfotit a nechat si podepsat mičudu.

Žádné další výměny názorů už nebývají a to je moc dobře. Tonda Panenka a spol. jsou úžasní dobráci, kteří kolem sebe šíří pozitivní atmosféru a předávají tu pravou, čistou a základní fotbalovou ideu všem, bez rozdílu a na setkání. Za to jim patří obrovský dík.

Druhý typ srandamače postrádá celebrity. Tedy alespoň ty na globální úrovni. Samozvaných místních hvězd se po trávníku dokáže prohánět celé stádo. Naštěstí vše většinou probíhá v přátelském duchu a konflikty nebývají časté. A když už, tak až večer u piva. Vzpomínám také na jednu vypečenou akci v malé severočeské vesničce. Utkání mezi místními muži a ženami. To, jak jsme si už řekli, by nebylo samo od sebe zase tak ojedinělé, takových zápasů bývá všude plno. Tady to ale vyšperkovali díky pár vychytávkám. Ta první stála za to. Protože měli dresy jen pro jeden mančaft, rozhodlo se většinovým hlasováním, že kdo prohraje los, bude tedy hrát bez trik, jen do půl těla. Asi si dokážeš představit to demokratické většinové chlapské hlasování. Je pravda, že s návrhem ale souhlasila i většina diváků, nikoli divaček. Jaké překvapení. O to větší bylo zklamání většiny přítomných, když ženy los vyhrály a oblékly dresy. Muži sice, nevím jakou náhodou, posléze objevili ve skříni další sadu trik, ale na oblékání už bylo pozdě. Los byl jasný, takže šli do půli těla a mohli místní uchvacovat svými vypracovanými postavami. Škoda, mohli jsme zas být jednou světoví a nic z toho nebylo.

Vychytávka číslo dvě byla také vypečená a nepochybuji, že opět byla z dílny mužů. Ti chlapy jsou prostě pořád dětmi. Uprostřed hřiště na puntíku byl instalován sud piva s pípou. Kdo běžel kolem, mohl se v rámci hesla: „Při sportu je třeba dodržovat pitný režim,“ občerstvit natočením čtvrtinky. Je to originální a pokrokové opatření proti dehydrataci sportovců, pánové na vysokých místech by se mohli zamyslet. Ušetřil by se čas. Rozhodčí by nemusel přerušovat hru na občerstvení.

Ze začátku vše fungovalo dobře. Dodržovala se i přísná disciplína. U sudu byl vždy jen jeden hráč či hráčka. S postupem času se však trochu rozvolnilo a u občerstvovací stanice se zakecávalo čím dál více lidí. Ti méně fyzicky zdatní se dokonce humánně obětovali pro ostatní a chopili se role výčepního, než aby museli běhat po hřišti. Většina se však stále v poli pokoušela s míčem o fotbal, takže pohoda.

Krise nastala, když po jednom z odkopů v nouzi, rozstřelil míč sklenici piva u obličeje jednoho zrovna se posilňujícího hráče. Střepy mu poranily tvář a došlo i na odjezd do nemocnice a na pár stehů. No co, jizvy z boje dělají muže. Takže ponaučení na závěr: Sud piva uprostřed hřiště rozhodně ano, ale příště už jen s plastovými kelímky. Jen se bojím, že při našem čechákovství tam brzy vedle sudu bude i mísa s jitrnicemi. Ale nutno dodat, že o jitrnici se určitě neřízneš.